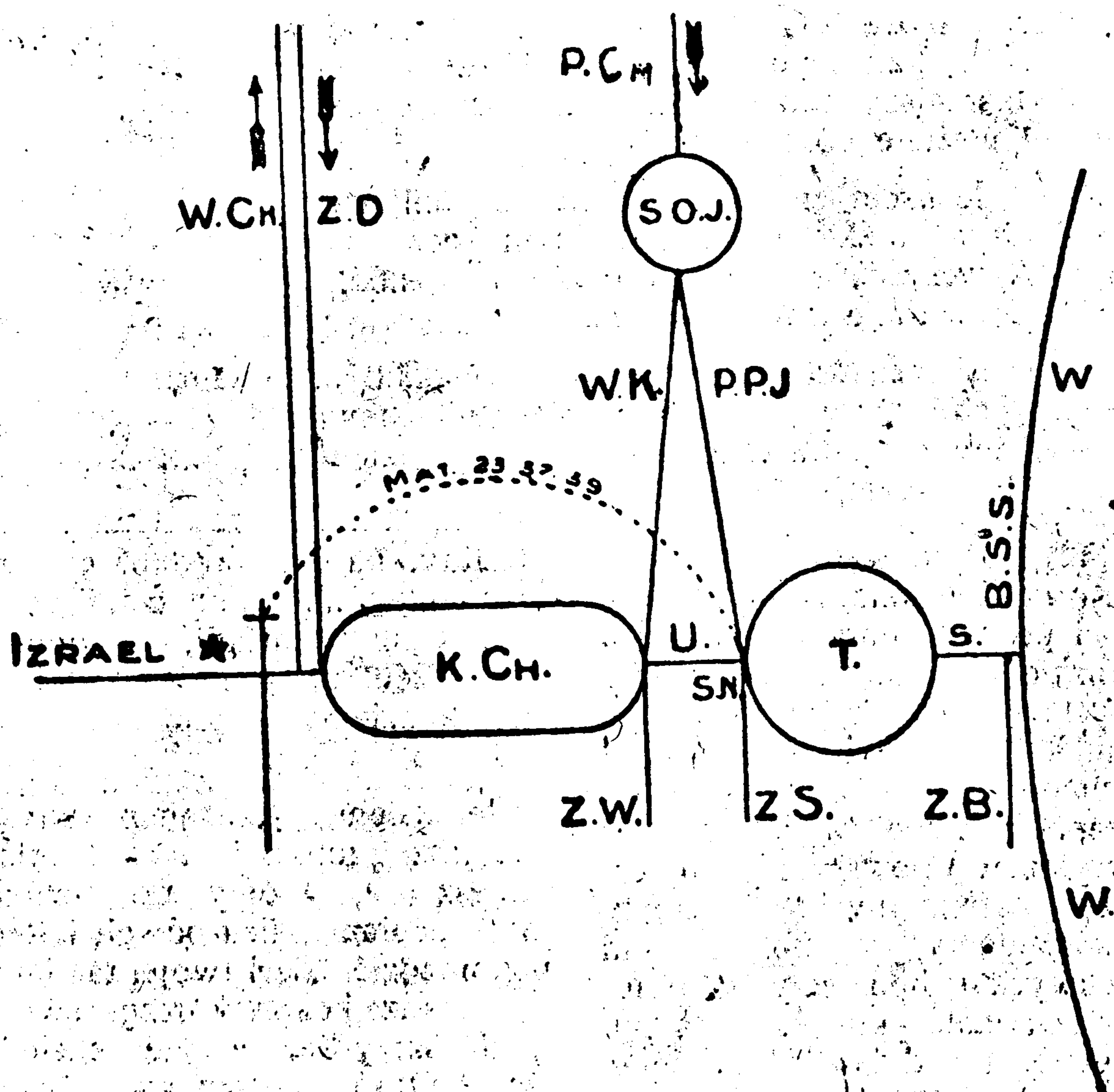
ROZDZIAŁ VIII.

Djagram.

Poniżej zamieszczamy djagram, obrazowo przedstawiający porządek wydarzeń, w związku z powrotem naszego Pana. Prosimy czytelników (1 Tes. 4, 18) o gruntowne jego przestudjowanie oraz o zbadanie przytoczonych cytat Pisma św. i objaśnień, wierzymy bowiem, że wykonanie tego zadania znacznie ułatwi czytelnikowi zrozumienie tych wielkich kwestji.

Objaśnienie.

* — Narodzenie Chrystusa, króla żydowskiego (Mat. 2, 2).

† — Śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa,
W. Ch. — Wniebowstąpienie Jezusa (Dz. 1, 9).
Z. D. — Zesłanie Ducha Świętego. (Dz. 2).
K. Ch. — Kościół, mistyczne ciało Chrystusa. (Efez. 1, 22—23; 3, 3—6; Rzym. 12, 4—5; Kol. 1, 24—27; 1 Kor. 12, 12—27; i oblubienica Chrystusa Efez. 5, 21—23).
P. Ch. — Przyjście Chrystusa na powietrze po kościół swój (1 Tess. 4, 16; Jana 14, 3).
Z. W. — Zmartwychwstanie wiernych (Łuk. 14, 14; Dz. 24, 15; 1 Tess. 4, 15—16), i przemienienie żyjących wiernych (1 Kor. 15, 23; 51—52).
W. K. — Wzięcie czyli zachwycenie kościoła Chrystusowego z ziemi, t. j. wiernych, którzy (jak Enoch) wzięci bedą wgórę na przeciwko Panu na powietrze (1 Tess. 4, 17).
S. O. J. — Spotkanie się oblubienicy z Jezusem (1 Tess. 4, 17; Efez. 5, 21—32; 2 Kor. 11, 2).
Będzie to nasze „zgromadzenie się do niego“ (2 Tess. 2, 1). I wesele Barankowe (Mat. 22. 2—10; 25, 10; Łuk. 14, 15—24; Obj. 19, 7—8).
A tak zawsze z Panem będziemy (Jana 12, 26; 14, 3; 17, 24; 1 Tess. 4, 17).
Jest to „błogosławiona nadzieja“ kościoła Bożego (Filip. 3, 20—21; Tyt. 2, 13; 1 Jana 3, 2—3).
Będzie to dzień Odkupienia ciała naszego (Łuk. 21, 28; Rzym. 8, 23; Efez. 4, 30).
Dlatego pocieszajcie jedni drugich temi słowami (1 Tess. 4, 18). Lud Boży, to jest prawdziwy kościół Chrystusa, uniknie owego „wielkiego ucisku“, jaki przyjdzie na wszystek świat (Łuk. 21, 36; 2 Piotra 2, 9; Obj. 3, 10).
U. — Ucisk wielki, jaki przyjdzie na wszystek świat (Dan. 12, 1; Mat. 24, 21; Łuk. 21, 25—26). Podczas tego wierni Chrystusowi będą zachwyceni, Bóg obróci oblicze swe zaś do narodu izraelskiego (Dz. 15, 13—17; Ps. 51, 18; Ps. 102, 17) i

przyprowadzi ich do ziemi ich ojców (Iz. 11, 11; 60; Jer. 30, 3; 31; 32, 36—44; Amos 9, 15; Zach, 8, 10; Rzym. 11).

Antychryst będzie objawiony (2 Tess. 2, 8).

Czasze gniewu Bożego będą wylane (Ps, 2, 1—5. Obj. 6, 16—17; 14, 10; 16), lecz ludzie będą bluźnili Bogu (Ob. 16, 11—22), naród żydowski nawróci się do Chrystusa (Zach. 12, 10—14; 13, 6), i przeprowadzony będzie przez ogień (Zach. 13, 9). Ucisk nie przeminie (Mat. 24, 34; Ps. 22, 30).

P. P. J. — Powtórne przyjście Jezusa na ziemię ze świętymi swymi (Kol. 3, 4; 1 Tess. 3, 13) w ogniu płomienistym (2 Tess. 1, 7—10), aby sądzić świat (Juda 14—15).

To będzie powtórne przyjście Chrystusa na ziemię (Dz. 1, 11; Deut. 33, 2; Zach. 14, 4—5; Mat. 16, 27; 24, 29—30).

S. N. — Sąd narodów, jaki odbędzie się na ziemi po powrocie Chrystusa (Mat. 25, 31—46; 19, 28; Dz. 10, 42; 1 Piotra 4, 5). Antychryst będzie zniesiony (2 Tess. 2, 8), bestja i fałszywy prorok zostaną pojmani (Ob. 19, 20), Gog i jego sprzymierzeńcy zostaną zwyciężeni (Ezech. rozdziały 38 i 39).

Szatan będzie związany (Ob. 20, 1—3; Rzym. 16, 20).

Z. S. — Zmartwychwstanie świętych z czasu ucisku, którzy uzupełnią pierwsze zmartwychwstanie. Obj. 20, 4—6.

T. — Chwalebne tysiącletnie królowanie Chrystusa na ziemi (Ob. 20, 4) razem ze swą oblubienicą (2 Tym. 2, 12; Ob. 5, 10; Iz. 2, 2—5; 4; 11, 1—12; 25, 6—9; Izaj. 65, 18—25; Mich. 4, 1—4; Sofon. 3, 14—20; Zach. 8, 3—8; Zach. 8, 20—23; 14, 16—21).

S. — Szatan na krótki czas rozwiązany, potem razem z Gogiem i Magogiem zniszczony (Ob. 20, 7—10; Żydów 2, 14).

Z. B. — Zmartwychwstanie bezbożnych (Ob. 20, 12—15; Jana 5, 29; Dan. 12, 2).

B. S. S. — Biała sądowa stolica i sąd nad resztą umarłych (Ob. 20, 11—15). Śmierć i piekło wrzucone w jezioro ognia (Ob. 20, 14; 1 Kor. 15, 26).

W. W. — Wieczność, czyli przyszłe wieki — aiony — (Efez. 2, 7). *)

---

*) Chociaż powyższe wydarzenia są wyraźnie w Piśmie św. przepowiedziane, to jednak nie twierdzimy, że wskazany tu porządek wydarzeń jest dogmatycznie wierny. Pomimo to wierzymy, że taki właśnie porządek dopomoże czytelnikowi do pewnego stopnia zgłębić tajemnice objawień Ducha św. (2 Piotra 1, 21 · Jan 16, 13; 1 Kor. 2, 10) i zrozumieć, że SAMA WIECZNOŚĆ nie będzie pustą przyszłością, jak martwy posąg, lecz wciąż rozwijającem się objawieniem Bożem dla nas poprzez „przyszłe wieki" (Efez. 2, 7), albo „wieki wieków". Patrz grecki tekst Gal. 1, 5; Efez. 3, 21; Filip. 4, 21; 1 Tym. 1, 17; 2 Tym. 4, 18; Żyd. 13, 21; 1 Piotra 4, 11; Obj. 1, 6; 4, 9—10; 5, 13; 7, 12; 10, 6; 11, 15; 14, 11; 15, 7; 19, 3; 20, 10; 22, 5.

Patrz rozdz. XXI.

ROZDZIAŁ IX.

Zachwycenie a objawienie się.

Aby dobrze zrozumieć tę naukę, powinniśmy mieć na uwadze dwie rzeczy pierwszorzędnej wagi. Popierwsze powinniśmy poznać różnicę pomiędzy zachwyceniem i objawieniem się.

Zachwycenie znaczy uniesienie w górę, albo porwanie.

Objawienie się (po grecku apokalipsis) oznacza ukazanie się.[1] Zachwycenie będzie miało miejsce, gdy Kościół zostanie wzięty z ziemi na powietrze[2] do Chrystusa przed nastąpieniem ucisku, a

Objawienie się — gdy Chrystus przyjdzie ze swoimi świętymi przy końcu ucisku dla wykonania sprawiedliwego sądu na ziemi.[3]

---

(1) Bo troskliwe wyglądanie stworzenia oczekuje objawienia synów Bożych (Rzym. 8, 19).

(2) Albowiem jeźli wierzymy, iż Jezus umarł i zmartwychwstał, tak Bóg i tych, którzy zasnęli przywiedzie z nim.

Zatem my żywi, którzy pozostaniemy, wespół z nimi zachwyceni będziemy w obłokach naprzeciwko Panu na powietrze, a tak zawsze z Panem będziemy (1 Tess. 4, 14, 17).

(3) A wam, którzyście uciśnieni, odpocznienie z nami przy objawieniu Pana Jezusa z nieba z Aniołami mocy jego.

W ogniu płomienistym, oddawajac pomstę tym, którzy Boga nie znają, i tym, którzy nie są posłuszni Ewangelji Pana naszego Jezusa Chrystusa.

Którzy pomstę odniosą, wieczne zatracenie od oblicznośći Pańskiej i od chwały mocy jego.

Gdy przyjdzie, aby był uwielbiony w świętych swoich, i aby się dziwnym okazał we wszystkich wierzących (dlatego iż uwierzono naszemu świadectwu u was) w on dzień (2 Tess. 1, 7—10).

A prorokował też o nich siódmy od Adama Enoch, mówiąc: Oto Pan idzie z świętymi tysiącami swoimi.

Aby uczynił sąd wszystkim, i karał wszystkich niezbożników między nimi, ze wszystkich niezbożności ich, które niezbożnie płodzili, i ze wszystkich przykrości, które mówili przeciwko niemu niezbożni grzesznicy (Juda 14 do 15).

Celem zachwycenia będzie przyjście Chrystusa na powietrze po swoich wiernych, lub świętych.[4]

Celem objawienia się — przyjście Chrystusa w towarzystwie tych świętych.[5] Naturalnie, aby przyjść ze świętymi, Chrystus musi wpierw przyjść, aby je wziąć do siebie. Zapewnienie, że Bóg przywiedzie (przyprowadzi) ich z Jezusem (1 Tes. 4, 14) wskazuje na to, że Jezus przyjdzie wpierw po nich i weźmie ich na powietrze sobie na spotkanie (wiersz 17). Użyte w tem miejścu greckie słowo „eis apantesin" — naprzeciwko (właściwie-na spotkanie) oznacza wyjście po kogoś (czyli w celu przyprowadzenia kogoś). To samo wyrażenie użyte jest w Dz. Ap. 28, 15,[6] gdzie powiedziano, że bracia wyszli przeciwko (t. j. na spotkanie, albo po) Pawła aż do rynku Appijuszowego i do trzech karczem, i tam z nim razem dziękowali Bogu, podczas jego podróży do Rzymu. To się zupełnie zgadza z naszem zachwyceniem na spotkanie Chrystusowi i późniejszym powrotem z Nim razem na ziemię.

Zachwycenie oznacza też przyjście Chrystusa jako Oblubieńca[7] po swoją oblubienicę — Kościół[8].

(4) Idę, abym wam zgotował miejsce; a gdy odejdę i zgotuję wam miejsce, przyjdę zasię i wezmę was do siebie, żebyście, gdziem ja jest, i wy byli (Jana 14, 3).

(5) Aby utwierdzone były serca wasze nienaganione w świętobliwości przed Bogiem i Ojcem naszym, na przyjście Pana naszego Jezusa Chrystusa ze wszystkiemi świętymi jego (1 Tess. 3, 13).

Tedy ucieczecie przed doliną gór; (bo dolina tych gór dosięże aż do Azal) będziecie, mówię, uciekać, jakoście uciekali przed trzęsieniem ziemi za dni Ozyasza, króla Judzkiego, gdy przyjdzie Pan, Bóg mój, i wszyscy święci z nim (Zach. 14, 5).

(6) Skąd, gdy usłyszeli bracia o nas, wyszli przeciwko nam aż do rynku Appijuszowego i do trzech karczem, których gdy Paweł ujrzał, podziękowawszy Bogu, nabrał śmiałości (Dz. Ap. 28, 15).

(7) A gdy odeszli kupować, przyszedł oblubieniec; a te, które były gotowe, weszły z nim na wesele, i zamknione są drzwi (Mat. 25, 10).

(8) Mężowie! miłujcie żony wasze, jako Chrystus umiłował

W objawieniu się zaś Chrystus przyjdzie ze swoją oblubienicą, aby rządzić narodami.[9]

Podczas zachwycenia Chrystus przyjdzie na spotkanie sprawiedliwych na powietrzu, 1 Tes. 4, 17.

Zaś podczas objawienia się On przyjdzie na ziemię,[10] a nogi Jego wstaną na tej samej górze Oliwnej, z której wstąpił[11] niegdyś do nieba.

Zachwycenie Kościoła podobne jest do zachwycenia Enocha z tego świata.

---

kościół, i wydał samego siebie zań.

Aby go poświęcił, oczyściwszy omyciem wody przez słowo.

Aby go sobie wystawił chwalebnym kościołem, niemającym skazy ani zmarszczku, albo czego takiego, ale iżby był święty i bez nagany.

Tak powinni mężowie miłować żony swoje, jako swoje własne ciała; kto miłuje żonę swoją, samego siebie miłuje.

Albowiem żaden nigdy ciała swego nie miał w nienawiści, ale je żywi i ogrzewa, jako i Pan kościoł. Gdyżeśmy członkami ciała jego i z kości jego.

Dlatego opuści człowiek ojca swego i matkę, i przyłączy się do żony swojej, i będą dwoje jednem ciałem.

Tajemnica to wielka jest; lecz ja mówię o Chrystusie i o kościele (Ef. 5, 25—32).

(9) A kto zwycięży i zachowa aż do końca uczynki moje, dam mu zwierzchność nad poganami.

I będzie ich rządził łąską żelazną; jako statki garncarskie skruszeni będą, jakom i ja wziął od Ojca mego (Ob. 2, 26—27).

I uczynił nas Bogu naszemu królmi i kapłanami, i królować będziemy na ziemi (Ob. 5, 10).

A z ust jego wychodził miecz ostry, aby nim bił narody; albowiem on je rządzić będzie laską żelazną, a on tłoczy prasę wina zapalczywości, i gniewu Boga wszechmogącego (Obj. 19, 15). Patrz Obj. 12, 5.

(10) I rzekli: Mężowie Galilejscy! przecz stoicie patrząc w niebo? Ten Jezus, który w górę wzięty jest od was do nieba, tak przyjdzie, jakoście go widzieli idącego do nieba (Dz. Ap. 1, 11).

(11) I staną nogi jego w on dzień na górze Oliwnej, która jest przeciwko Jeruzalemowi na wschód słońca, a góra Oliwna się na poły rozszczepi; na wschód i na zachód słońca rozpadliną bardzo wielką, i odwali się połowa onej góry na północ, a połowa na południe.

Gdy przyjdzie Pan, Bóg mój i wszyscy święci z nim (Zach. 14, 4—5).

Objawienie się zaś jest to początek tysiącletniego panowania[12].

U Łuk. 21, 28 zachwycenie przepowiedziane jest na początek ucisku. „A gdy się to pocznie dziać spoglądajcież a podnoście głowy wasze, przeto iż się przybliża odkupienie wasze „(Odkupienie w tem miejscu oznacza pierwsze zmartwychwstanie, jak w liście do Rzym. 8, 23).[13]

Dalej u Łuk. 21, 31 zaznaczony jest czas objawienia się, gdy się „to zacznie dziać“ t. j. ucisk, wtedy bowiem blisko będzie Królestwo Boże.

Zachwycenie może nastąpić w każdej chwili.[14]

Objawienie się zaś nie wcześniej nastąpi aż antychryst przyjdzie, a wszystkie czasy i przepowiednie, wzmiankujące o dniu Pańskim w 3 Mojż. 26, u Danjela i w Obj. spełnią się.

Czas objawienia się to „dzień Pański“.[15]

Niezachowanie tej różnicy w powyższych pojęciach doprowadziło nawet znakomitych teologów do plątaniny w tej kwestji.

---

(12) A gdy oni umilkli, odpowiedział Jakób mówiąc: Mężowie bracia! słuchajcie mię.

Szymon powiedział, jako Bóg najpierwej wejrzał na pogany, aby z nich wziął lud imieniowi swemu.

A z tem się zgadzają mowy prorockie, jako jest napisano:

Potem się wrócę, a pobuduję zasię przybytek Dawidowy upadły, a obaliny jego zasię pobuduję i znowu go wystawię.

Aby ci, co pozostali z ludzi, szukali Pana, i wszyscy narodowie, nad którymi wzywano imienia mojego, mówi Pan, który to wszystko czyni (Dz. Ap. 15, 13—17).

(13) A nietylko ono stworzenie ale i my, którzy mamy pierwiastki Ducha, i my sami w sobie wzdychamy, oczekując przysposobienia synowskiego, odkupienia ciała naszego (Rzym. 8, 23).

(14) Czuwajcież tedy, ponieważ nie wiecie, której godziny Pan wasz przyjdzie (Mat. 24, 42).

(15) Albowiem sami dostatecznie wiecie, iż on dzień Pański jako złodziej w nocy, tak przyjdzie (1 Tess. 5, 2).

Takci będzie w on dzień, którego się Syn człowieczy objawi (Łuk. 17, 30. 2 Piotra 3, 10—12. 2 Tess. 1, 7—10).

Naprzykład. W 2 liście do Tesal. rozdz. 2, w. 1 apostoł ma na myśli zachwycenie, gdy mówi o przyjściu Pana i naszem zgromadzeniu do Niego, o czem on tak szeroko pisał w poprzednim liście, szczególnie w 4 rozdziale.

W drugim znowu wierszu on mówi o objawieniu się czyli dniu Pańskim, który nie przyjdzie, ażby pierwiej przyszło odstąpienie i byłby objawiony człowiek on grzechu, on syn zatracenia, czyli antychryst.

Wskutek tego wielu teologów zarzuca apostołowi, że mówiąc o jednym i tym samym wydarzeniu w obydwu wierszach, dopuścił się sprzeczności w Pismie św.

Ale my widzimy jasno, że Paweł nie miał zamiaru sprzeciwiać się napominaniom Chrystusa, abyśmy czuwali w oczekiwaniu Jego przyjścia w każdej chwili. Mar. 13, 35-37; Łuk. 12, 35-40. On tylko uczynił różnicę, jak wyżej zbadaliśmy, pomiędzy zachwyceniem a objawieniem się. Prześladowanie dało Tesaloniczanom powód do przypuszczeń, że czas ucisku już nastał i dzień Pański przyszedł. Ale Paweł prostuje tę pomyłkę popierwsze tem, że Pan jeszcze nie przyszedł po nich, jak to był przyobiecał (1 Tes. 4, 15—17) i powtóre przypominając im, że muszą się wypełnić inne wypadki, zanim przyjdzie dzień Pański. On im powiedział, że dzień Pański przyjdzie jako złodziej w nocy (1 Tes. 5, 2), że oni nie są w nocy i dlatego upominał ich, aby czuwali i byli trzeźwymi. (Patrz także Łuk 21, 36.[16])

Inny szczegół odróżniający to zachwycenie od objawienia się polega na tem, że Kościół ma uniknąć ucisku, który nastąpi przed objawieniem się. Mat. 24, 29—30.)

(16) Przetoż czuwajcie, modląc się na każdy czas, abyście, byli godni ujść tego wszystkiego, co się dziać ma i stanąć przed Synem człowieczym (Łuk. 21, 36).

Enoch, który za życia został wzięty do nieba, czyli przeniesiony (Żyd. 11, 5) i w ten sposób uniknął potopu, stał się pierwowzorem Kościoła.

U Łuk. 21, 36 Chrystus mówił: „Przetoż czujcie, modląc się na każdy czas, abyście byli godni ujść tego wszystkiego, co się dziać ma i stanąć przed synem człowieczym."

A za zachowanie tego przykazania Chrystus dał Kościołowi swojemu tę wielką obietnicę: „Żeś zachował słowo cierpliwości mojej, ja cię też zachowam od godziny pokuszenia, która przyjdzie na wszystek świat, aby doświadczyła mieszkających na ziemi. Oto idę rychło," etc. (Obj. 3, 10). Godzina pokuszenia, o której tu jest wzmianka, jest to specjalna próba, którą Bóg dopuści na świat (po grecku — oikumene — znaczy wszystko żyjące na świecie; ten sam wyraz spotykamy u Mat. 24, 14 w znaczeniu cały świat). Będzie to czas utrapień, ktore spadną nie tylko na Judeję, lecz rozciągnie się na całą ziemię, gdzie ludzie mieszkają. Jest to ten wielki ucisk, opisany u Mat. 24, 21, „ucisk, jaki nie był od początku świata aż dotąd, ani potem będzie."

Jezus obiecał uchronić swój Kościół („ek" = z, od) od ucisku lub godziny pokuszenia, to znaczy, że czuwający i pobożni wierni unikną tego doświadczenia. Łuk 21, 36. A ponieważ ten ucisk ma zalać całą ziemię, więc nie będzie możności uniknąć tego inaczej jak przez ucieczkę z tego świata, co się dokona przez zachwycenie Kościoła na powietrze. Dz. Ap. 15, 14 i I Tes. 4, 17. Na tem polega chwalebne wybawienie Kościoła.

Wybrani,[17] ostatek Izraela,[18] będą znowu zebrani

(17) A gdyby nie były skrócone one dni, nie byłoby zbawione żadne ciało; ale dla wybranych będą skrócone one dni (Mat. 24, 22).

(18) Bo wywiodę z Jakóba nasienie, a z Judy dzierżawcę gór moich; i posiędą ją wybrani moi, a słudzy moi tam mieszkać będą (Iz. 65, 9). Patrz także wiersze 15 i 22 i Rz. 11, 5—7.

do Jeruzalemu[19] i przejdą przez ogień wielkiego doświadczenia.[20]

Kościół, podobnie jak Enoch, uniknie tego doświadczenia, ale Izrael, pobobnie jak Noe, musi przejść przez nie.

Wobec tego Kościół powinien pokornie chodzić z Bogiem (Mich. 6, 8), jak to czynił Enoch (Gen. 5, 24), mieć świadectwo, że się podoba Bogu,[21] i czuwać w

---

(19) A przywrócę sędziów twoich, jako przed tem byli, i radców twoich jako na początku. Potem cię nazywać będą miastem sprawiedliwości, miastem wiernem.

Syon w sądzie okupione będzie, a ci, co się do niego nawrócą w sprawiedliwości (Iz. 1, 26—27).

Umocnię dom Judowy, a dom Józefowy wybawię, i w pokoju ich osadzę, bo mam litość nad niemi; i będą jakobym ich nie odrzucił; bom Ja jest Pan Bóg ich, a wysłucham ich.

I będą Efraimczycy jako mocarz, a rozweseli się jako od wina serce ich; a synowie ich widząc to weselić się będą, i rozraduje się serce ich w Panu.

I zaświsnę na nich, a zgromadzę ich, bo ich odkupię; i będą rozmnożeni, jako przedtem rozmnożeni byli.

I rozsieję ich między narody, aby na miejscach dalekich wspomnieli na mię, a żywi będąc z synami swymi nawrócili się.

A tak ich przywiodę z ziemi Egipskiej, a z Assyrji zgromadzę ich, a do ziemi Galaad i do Libanu przywiodę ich; ale im miejsca stawać nie będzie (Zach. 10, 6—10).

(20) Bo się stanie po tej wszystkiej ziemi, mówi Pan, że dwie części w niej wytracone będą i pomrą, a trzecia zostanie w niej.

I wwiodę i onę trzecią część do ognia, a wypławię ją jako pławią srebro, a doświadczać ich będę, jako doświadczają złota; każdy będzie wzywał imienia mego, a Ja go wysłucham; i rzekę: Tyś lud mój, a on rzecze: Tyś Pan Bóg mój (Zach. 13, 8—9).

Zmiłuj się nademną, o Boże! zmiłuj się nademną, albowiem w tobie ufa dusza moja, a do cienia skrzydeł twoich uciekam się, aż przeminie utrapienie (Ps. 57, 1).

Idź ludu mój! a wnijdź do komór swoich, a zamknij drzwi twoje za sobą; skryj się na maluczką chwilkę, dokąd nie przeminie rozgniewanie.

Albowiem oto Pan wychodzi z miejsca swego, aby nawiedził nieprawość mieszkających na ziemi; tedy ziemia odkryje krew swoję, a nie zakryje dalej pobitych swoich (Iz. 26, 20—21).

Zobacz także Ps. 27, 5; 31, 20.

(21) Wiarą Enoch jest przeniesiony, aby nie oglądał śmierci, i nie jest znaleziony, przeto, że

oczekiwaniu zachwycenia w każdej chwili. Żydzi w obecnych warunkach, w jakich się znajdują, mogą oczekiwać objawienia się dnia Pańskiego, który będzie dla nich tylko dniem ciemności, a nie światłości.[22] Ale wtedy oni przyjmą Chrystusa[23] i „czasu wieczornego dędzie światło" a „wyjdą wody żywe z Jeruzalemu". Zach. 14, 6—8.

Zachwycenie w chwili przyjścia Oblubieńca stanowi dla wierzących źródło największej pociechy i dlatego Paweł mówi : „Pocieszajcie jedni drugich temi słowy". I Tes. 4, 18. Ale Objawienie się Chrystusa ze swoimi świętymi dla wykonania pomsty nad bezbożnymi przeraża swoją tajemniczością tych, którzy nie są posłuszni ewangelji Pana Jezusa Chrystusa.[24]

---

go Bog przeniósł; albowiem pierwej niż jest przeniesiony, miał świadectwo, że się podobał Bogu (Żyd. 11, 5).

(22) Biada tym, którzy żądają dnia Pańskiego! Cóż wam po tym dniu Pańskim, ponieważ jest ciemnością, a nie światłością.

Jako gdyby kto uciekał przede lwem, a zabieżał mu niedźwiedź; albo gdyby wszedł do domu, a podparł się ręką swą o ścianę, ukąsiłby go wąż.

Izali dzień Pański nie jest dzień ciemności, a nie światłości, w którym nie masz jasności, ale chmura (Amos 5, 18—20).

(23) Bo się stanie dnia onego, że szukać bedę wszystkie narody, które przyciągną przeciwko Jeruzalemowi, aby je wytracił.

I wyleję na dom Dawidowy, i na obywateli Jeruzalemskich Ducha łaski i modlitw, patrzyć będą na mię, którego przebodli; i płakać będą nad nim płaczem, iako nad jednorodzonym; gorzko, mówię, płakać będą nad nim, jako gorzko płaczą nad pierworodnym (Zach. 12, 9—10).

(24) I widziałem, gdy otworzył szóstą pieczęć, a oto stało się wielkie trzęsienie ziemi, a słońce zczerniało jako wór włosiany, i księżyc wszystek stał się jako krew.

A gwiazdy niebieskie padały na ziemię, tak jako drzewo figowe zrzuca z siebie figi swoje niedostałe, gdy od wiatru wielkiego bywa zachwiane.

A niebo ustąpiło jako księgi zwinione, a wszelka góra i wyspy z miejsca się poruszyły.

A królowie ziemi, i książęta, i bogacze, i hetmani, i mocarze i każdy niewolnik, i każdy wolny, pokryli się w jaskinie i w skały gór.

I rzekli górom i skałom: Upadnijcie na nas, i zakryjcie nas przed obliczem tego, który siedzi na tronie, i przed gniewem tego Baranka. Albowiem przyszedł dzień on wielki gniewu jego, i któż się ostać może (Ob. 6, 12 do 17). Także 2 Tes. 1, 7—10.